

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT LINDEN, NJ AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч.16 АЛЛЕНТАУН Н-ДЖ. 3-ГО АВГУСТА 2001, ALLENTOWN NJ.AUGUST 3,2001,VOL.LXXIV,NO.16

ДО ПОЛЯКІВ

РУСАЛЯ - ЮЖ ДЕСЯТЕ

Часу затриматися не дасть. Якже пильно минуло нам тых 10 років. Вертам гнес памятьом до першого спотканя, ту в Зиндранові, на сьваті "Русалья - Яна". Приїхализме ту з таким думком, же так як за давных часив ідеме на одпуст. Звычай ходжыня на одпусты по селах был в наших горах од давна закоренений, а на одпусты ходилося не лем родинами, але цілыма парафяма. Чом акурат спотикаме ся в Зиндранові?

Застанавлялизме ся в кругах лемківських діячи над способом зорганізуваня новых імпрез, таких в котрых никто не буде нам наказувал, диктувал кого маме запрашати, по якому сьпівати, яки фаны маюот нам над головами трепотати. А до діяня была іохота іза плечама - сила Лемків. В твкых обставинах ураджено, же буде спотканя Лемків при музею в Зиндранові, будут музычны колективы, буде в церквци Служба Божа з уділом владыкы Адама - бо як Русалья, то Русалья!

Фецьо Гоч нашов кус гроша, оплатив што мусів, нічлигы і ідло, бо приїхало дуже люди, гости не лем з Польщы. І так при добри погоді іправі родинні, тепли атмосфери, спокійно сьвяткували зме перше Русалья - Яна в Зиндранові. Было то спотканя Лемкам барз отрибне, бо Лемкы на свої земли хцут ся чути як в себе дома, на своїм подвірци. Потім были юж наступны Русалья. Приїзджало штотраз більше люди і з нашого краю і з за східной і полудньовой границі Польщы. Зачынала ся юж праві нова "Ватра".

Гнешне 10-те Русалья то юж імпреза і узнана навет през власти і тереновы і державны. Ест ту місце і час на спотканя інтелектуалістив, омовляня лемківських проблемів, на выміну мысли, ест час на молитву, задуму, на звиджаня музею, на забаву і на особисты приятельскы бесіды. Русалья в Зиндранові сполнило свою ціль. Іщы раз потверджено, же лемківскы діяче

давно доросли до того, же не потрибуют жадных "закордонных" дорадцив і ничьйого "проводительства". Треба повісти тіж і о тым же охочо на сцені в Зиндранові выступали знаны юж в світі нашы лемківскы ансамблі, як: "Лемковина", з Білянкы, "Кычера" з Лігниці, ансамблі зо Словаціі, України бо і само Русалья стало сьватом на пограничу культур.

Том імпрезом мож ся юж гордити. Треба подякувати головному організаторови Фецьови Гочови і його родині за каждоричну праві три дньову гостину. Ту, в стари хыжи на ти загороді чуемеса як на своїм подвірци івсе выїзджаме з новом силом, але із віром в нашу силу - силу нашого лемківского духа і вытривалости.

Ярослав Зволінскі

ОД РУСАЛЯ АЖ ДО ЯНА

Од Русалья аж до Яна в Зиндрановій
Збераюотся капеляны гонорові,
Красні граюот, выпівають нашы хоры,
Од радости аж танцююот сині горы.

Од Русалья аж до Яна при потоці
Выспівають зрадуваны дівкы, хлопці.
Ходит Фецьо по долині, файку куриот,
Меж гостяма на фестині ся не журит.

-Іджте, пийте, лубы гости, аж до рана,
А лем ся мі не побийте, яко пяны,
Заспівайте, вшыткы села, як родина,
Най ся з вами розвеселит Лемковина!

Од Русалья аж до Яна – щедре літо,
Будеме ся аж до рана веселити.
Дай нам, Боже, пережыти красні в згоді,
Жебы зас за рік ся зийти в Зиндранові.

Василь Турнакович.

Ділите Польщу як хцете —
регіоны, країны, повіты...
И нашу вітчызну беретє
як впеченой юж кус курятины.

Торгуйте, продайте не своє —
вступите до новой Европы!
О Лемках? Не чули...
Хто они?
А, то хлопы, без землі,
історії, культуры,
до Польщы ся штуком вопхали;
най идут до себе,
до краю з котрого ся взяли!

Лем край наш — то горы —
Бескіды, порослы лісама.
Наш край — то поляны,
покрыты барвныма квітама.

Наш край — то церковці
і кресты, і малы капличкы.
Наш край — то сут люде,
што вікы ся в горах трудили,
ту росли, вмерали,
од діда-прадіда ту жыли.

Оддайте Полякы не своє,
дост кривд і недолі юж маме,
позвольте до Новой Европы
вступити як вільны обчане.
Хоц кусцьок Бескїду оддайте,
тот котрий сте запустили.
Зробимє ту нашу
Лемківску Европу,
Допомож нам Боже, Пане.

Михал Сандович

Історичны факты

БЕСІДА З ПАНЦЬОМ МИХАЙЛОМ

ПЕРШИЙ РАЗ ДО РОСИІ.

- Чув ем, же з Тильовы якысы люде іщі перед войнов были в Росіі. Цикавит ня як то было, чоґо они ишли там, як іх там пустили, чоґо Тильавци ся дали переселити, як юж знали як там ест?

- Я ті тото вшытко оповім, бо я тыж тоґди був в Росіі.

- О, то буду радий почути.

- Значит было так. По окупаці Польщі німцями до Риманова прийшов агент і вербував люде до Росіі. В тот час Василь Ващаків, што жыв там, як Панцьовы, Крупийка, пішов до Риманова коня купувати. Но і він чув, же ся люде записуют до Росіі. Тоту вістку приніос до Тильовы і в селі ся зробив рух. Тильовци тыж ся хотят записати до Росіі. А тоґди України не было, лем была Росія, мы ся рахували руськыма і Росію рахували свойов.

Но тай і нашы пішли ся записувати до той агенції в Риманові. Семан Шваґла, Ванца, Гаврила Дохняк, - хлопи богаты, мудры, політыкы, в Америци были. Я не ходив, мене записав мій кум - Ващаків. Під німцями зме не хотіли жыти, хотіли під руськыма, під комуністами. Хто то ся сподівав, же то так буде.

Но і што? Будеме ити. Но а то зима. Каждый мае худобу, бандуркы, сіно. Вшытко ест. І мусиме тото лишати. Але то была дурна работа. Люде - люде! То я ся собі не чудую, бо мав великий довг. Мій отец тыж був в Америці, але давно. Мав штири дівкы і іх треба было оддавати, треба было звінувати. А тоґды было так, же давали і по пятсот дуляри. Пак пізнішше давали штириста - триста і навет двіста. Тай ся грошы напожычало, а проценты росли. За рік дисят процентів. Но тай мене молодого оженили, бо треба было грошы. Жену ем

сой взяв з Зиндранови, Параску Байко. Ей отец дав віно - пятсто дуляри. Тай ся тоты дуляры оддало, але то было лем пів того, што треба было оддати. То я юж недбав ни про худобу, ни про нич, лем жебы скорше піти одтал. Довжники не давали спокою, судили ся.

Но, тай идеме юж. Мене везе мій дідо Шваґла санками до Вороблика. Две, зима, сніг, студін. Чоловіче! Дідо пак захворів та лежав, бо ся застуденив.

Но і нам німці дали пасажырный вагон, сілизме і нас одпровадили до товарных вагонів. Німці, тым што хотіли ити до Росіі, не перечіли. Хочете ити - идте. Культурні нас одвезли до границі. А в товарных вагонах было студін, хоц там був якысый желізный пецик. Зима, через шпары две. Студін.

Привезли нас на стацию Потугоры в Тарнопольській области. Дальше колей не иде. Мусиме выхидити. Там з того села, де нас мали везти пришли по нас люде санками. Тото село было невеличке, хыж там было не дуже. Звали го "Швайцария". Там недалеко были більшы села - Підруда, Семаківці. В тім селі были порожні хыжы і нас дали до тых хыж. Там нибы то жыли украинскы націоналісты, што были звязаны з бандерівцями і іх выселили на Сибір. Нам роздали хыжы і вшытко тото, што ся там лишыло по газдах в тых хыжах - бандуркы в кірцях, озимы посівы, худоба. Тым, што ся посиляв в тых хыжах, што належало газдам з тых хыж, переходило до них. Там був чорнозем, были бандуркы, поля засіяны, можна было жыти. Были, правда там такы хыжы, што не мали посівів, то повіли, жебы ся з ними поділили тоты, што маюот дуже. Тай зме ся з тьма, хто не мав - ділили, но то нам там зле не было, хіба зме мали дос. Могли зме там жыти.

З худобов было гірше, бо худобу місцевы газды поміняли, добру сой

забрали, а свою з вадами, недобру дали нам.

- А вы зо собов з дому худобу не взяли?

- Ніт, казали нич зо собов не брати. Але мы сой там пак купили телічку.

- А вам худобу там мали дати?

- Е, гварили, же дадут. Та влада о тім, же худобу поміняли нич не знала. Шовтис був свій, він своїм людом позволяв тото робити. Но, а тоту худобу, покыль нас не было мусіли кормити місцевы люде, тай на тым скорыстали.

- То они мали охороняти тоту газдівку, аж покыль вы там пришли?

- Е, окрім той худобы, вшытко ся зберегло.

Там в тім селі ся нам вродила дітина, дівчиско. Хрестили зме в Семиківцях, бо в тім селі церквы не было.

- Котра то дітина?

- Зоня. Тота, што е доктором і жые в Дубні. В метриці, як ей выробляла юж по войні, записала, же ся вродила в Тильові. Там нас было мало і недуже з коґо было выберати нанашків і нанашок.

- А тітко родин тоґди пішло з Тильови до Росіі?

Но та можеме порохувати. Ващаковы - три родины. Ваньо со женов, двома дітми (Ганьов і Марисьов) і няньом (Лешком). Василь зо женов она была од (Геренчака). Михав зо женов. Панцьо Данко, што жыв на Моцківци (він був в Америци), був там зо женов і дітми. Шваґла Семан (Андрийків) зо женов і сынами. Ружыла Данко (Процканин) зо женов і хлопчіском (Павлом). Ванца з великов родинов. Процків Ваньо зо женов (з Липівце). Іх хыжа была перша од Барвінка. Панцьо Панько (з горішнього кінце) зо женов і трьома дівчатисками. Адам Адамчаків. Хавик (мій нерідный брат з Моцківкы).

Далій буде.

В. Р. ВАВРИК

КРАТКИЙ ОЧЕРК ГАЛИЦКО-РУССКОЙ ПИСЬМЕННОСТИ

Продовження з газети КР № 15.

РУССКАЯ ТРОИЦА

(1834 - 1837)

Три студента богословского факультета Львовского университета, Маркиан Семенович Шашкевич, Иван Николаевич Вагилевич и Яков Федорович Головацкий, осознали себя сынами Руси и приняли древнеславянские имена: Руслан, Далибор и Ярослав. Они сказали во всеуслышание: как на небе Бог в Троице единой, так на земле Русь в троице единая: Великая, Малая и Белая Русь — одна Русская земля.

Троица студентов вышла из русских деревень Прикарпатья. Почувствовав русскую почву под своими ногами, энтузиасты твердо решили трудиться в пользу родного племени, оторванного от великого русского народа и изнывавшего в тяжелом ярме польской шляхты. Первый рукописный свой опыт они назвали «Руси сын» (Русин), затем «Зоря», которая должна была рассеивать мрак над Галицкой Русью. Издание, однако, не осуществилось, ибо подверглось запрещению административным порядком в 1834 году. Всё же начинщики не покорились и не сдались. Они придумали новое название: «Русалка Днестровая». Это общий труд Шашкевича, Вагилевича и Головацкого.

Руслан предпослал альманаху трогательное предисловие: «судилось нам быть последними». Он поместил несколько своих стихов рядом с переводами чешских и сербских народных песен, новеллу «Олена» и рецензию на «Ruskoje wesile» И. Лозинского, причем осудил латинский алфавит в русской письменности.

Далибор указал на значение русских народных песен и привел тексты колядок, гаювок, ладканий и думок из разных местностей Галицкой Руси, а также поместил две баллады, написанные им под влиянием романтической поэзии Адама Мицкевича.

Ярослав снабдил сборник своим оригинальным стихотворением и переводом двух народных сербских песен и опубликовал русские и славянские рукописи из архива Василианского монастыря во Львове. Благодаря его настойчивости и энергии первый галицко-русский альманах увидел свет в 1837 году в Будапеште, что и есть его особенной заслугой.

Далій буде.

Теодор Докля

НАША ГРОМАДА

(Минуле сел: Ясїонка, Крива и Баниця на Лемковині)

Роботы друкарскы выконано в типографіі Лемко-Союза в 1969 р., накладом автора.

Продовженя з газети КР № 15.

ПОЛІТИЧНА ПРИНАЛЕЖНІСТ

Коли Польща упала по трьох розборах, то наши предкы переходят під пануваня Австро-Венгрии, што належыт тіж до тяжкого окресу, бо русин мусит гнути плечы перед польскым паном и австрийскым або мадярскым шандаром и урядником. Хоц шандаря в тых часах барз рідко виділи наши ясїончане, бо лем раз на рік або и довше, як одвиджал село, але сама тота назва была чымси страшным, звязаным з гнетом.

Полекшыня приходит аж по знесеню паньщины, бо в тот час люде стаюцца вільныма и можут ити собі де хотят. Идут в тот час на Венгры на жнива и розпочинатся розвивати гандель, што дае більшу можливіст до житя.

Тоты часы юж знали старшы люде добрі, котрых я встрічал и выражалися о них дос добрі. Памятали рік 1848, то ест повстаня Кошута, котрий в оповіданях наших селян был барз мудрий и хытрий. Едно оповіданя твердит, же оточений войсками австрияцкыма в Зборовскім замку, перекул коня в задгус и втюк австриякам, котры го веце не переслідували, бо думали же він ест в замку.

В тых часах, коли населеня зростало, а заробити не было де, то (19 столітя и на початку 20 ст.) велика маса наших братів и сестер выїжджали на Венгры, до Югославії, Соединеных Штатів Америки и Канады, што поліпшало кус ситуацию наших фамелий. Выїзджало и по кілька осіб з одной фамелиі, а часом и цілы фамелиі. Тоту справу шырше описану найдете кус дальше, де пишу веце о еміграції.

Як нам відомо, то в наших селах в 19 и на початку 20 столітий стераюцца два погляды: русофилів и українофилів, але наше село позоставало при традиційній старій назві: руснак, руске и т.п., до остатніх днів нашого побыту в нім и на выгнаню. Тот новий погляд не приймувался. То было барз ясне, же мы мусіли быти великыма патриотами, жебы утриматися національно за понад 600 років в неволи и не датися спольонізувати, то и тота назва "русин або руснак" остала нам святом назвом, што змінити не мож николи, хибаль, же нас цілком знищат.

I СВІТОВА ВОЙНА

Рік 1914 был для ясїончанів, як и всіх лемків, роком нещасливим, бо принюс недобру відоміст о выбуху войны. Война выбухнула с powodu забитя наступника трону австрийского Фердинанда. Забыл го сербский студент.

Война зачалася в інтаресах воюючих держав, котрі не так ходило о забитого наступника, як о поділ світа. Потрібувала она молодых людей, котры бы боронили тых інтересів, а в заміну отримували раны и каліцтво на ціле житя або смерт од своїх братів.

До войска были покликаны такы ясїончане: Осиф Зорило, Демко Онуцак, Лукач Докля, Петро Зорило, Митро Пелеш, Марчак (згынул на войні), Стефан Дзьопа, Митро Копча и на италиянскім фронті были Иван Васенко и Фецко Пелеш. Были ищы и котрысы більше, але я не знам докладні хто. З высше упомянутых двох згынуло, а Лукач Докля повернул тяжко раненым в ногу и ціле житя терпіл на тоту ногу, бо рана все оновлялася.

Были они покликаны до Кракова и там достали мундуры и зброю, а так выслано іх на фронт в околиці воеводства любельского. Перед вымаршом на фронт выголосил до змобілізованных промову бискуп краковский, котрый заохочувал іх до войны з русскыма и шкаловал русску армию, як найгірше можна было. Бискуп краковский повіл до выїжджаючих на фронт так:

"Солдаты, идете боронити свій край и цисаря перед москалями. Але, памятайте о тім, же москалі, то окропний нарід! Они хотят нас всіх знищити. А вас солдаты и старшыны, в разі бы сте попали до неволи, всіх позабываюот. Старшынам, котры маюот звїздки на раменах, выпалят тівко звїздок на іх тілі. Уважайте мої діти, жебы того вас не встрітило! Бийтеся прикладні, а николи не здавайтесь до неволи!"

Повысшы слова оповідали мі участники першой св. войны, котры повернули по пару роках назад до села. Они не вірили в тоты слова, але не были певны, як бы так русскы поступили з нима, коли бы попали на правду в плін. Еднак всім удалося быти в неволи, до котрой попали, лем не в одном часі, але слова бискупа не справдилися.

Мої няньо, Лукач Докля, попали до плену по кілько тыжневых боях. Были они высланы на патруль разом зо шестыома вояками, на котрой малир збадати фольварок, де находилася плянтация хмелю, а де были окопаны русскы. Русскы пустили іх під самы окопы, а потім отворили до них оген. Еден вояк з патрулі втюк, а решту русскы заняли до неволи. Няньо zostали ранны в ногу, а зауважил іх падаючих на землю тот вояк з патрулі, котрому удалося втечы, то замельдувал австриякам, же няньо zostали забитий. То фамелия наша была повідомлена, же няньо забитий, але по пару роках отримали лист з неволи, то заспокоілися, же не ест так.

По кількох днях попала до неволи ціла армия, то няня долучыли до них и взяли до таборів для военно-плінных в Білорусії. Там гнали іх до работы: ставляти мосты на ріці Березині и сыпати валы против выливови рікы. Русскы обходилися з плінныма барз планно и мерли они сотками з голоду и хвороб: тифусу, червінки и т.п., лем аж візита Шведского Червеного Креста поліпшыла іх долю. Хоц переживали они барз тяжкы часы, але и серед таких пережыть встрічалися и хвилі комічны, што потім нам оповідали.

"МЬОРТВЫ БЮТСЯ"

Едною зимы, а властиво при кінци зимы, военно плінны страшні хворіли и вымерали з холоду, голоду и хворот. Мого няня и іх колегів выратувало лем того, же робили кошыкы з возины и продавали білорусам, котры ім давали за того хліб и бандуры. А хто зас здався на ласку льосу, то вмерал безварунково.

Мерців, по кількадесят на добу, клали до великой дворской стодолы, заміненой на трупярню, бо не давали рады іх хоронити. При трупярни стоял русский вояк. Вартовник одной нocy прилетіл зо своего постерунку з великым страхом и криком: "Мьортвы бютсся!"

Лем того вырток на вартовни и зараз впал на підлогу. Коли го підняли другы вартовники, то был юж нежывий. Помер зо страху.

А мертвы не билися, лем одного словака вынесли до трупярні, бо думали, же він юж помер. Але він был жывий, лем барз ослаблений и там на морозі пришол до себе. Зачал ся рушати и вставати, та взял и розвалил зо щюса скостнілых мерців, зложеных попередньо до трупярні, што зробило великий лоскот и настрашыло вартовника. Словак тот пережыл неволю и з наньом разом втюк з России в 1919 року домів.

Вынищених роботом и схворених военноплінных, по 3-ох роках тяжкых работ, порозсылали на работы по газдах, котрых сынове были в царской арміі. Нашым ясїончанім припало іхати далеко на Сибір, то ест в околиці Омска, Томска и над Байкал.

На Сибірю жылося ліпше, як в обозах, бо "хазяі" давали юж дос істи, та и здоровля помалы вертало. А робити наши ясїончане знали, бо каждый мал свою газдівку, то и там газдували добрі, за што іх там любили.

Газдове, то были всі засланці, котрых цар засылал за якусу кару, а были они з ріжных кінців імперії и ріжных національностей. Зо Сибіру вернули ясїончане в роках 1918-1920.

Далій буде.

ТАК НЕ ДОБРІ И ТАК ЗЛЕ

(Стародавна повіданка вершом)

Жил у дворі собі пан
И слугу тримал,
А тот слуга Парасю
Красну жену мал.
И на правду была то
Красива Парася,
Як на зло паниско
До ней закохался.
Тай прибератся Парася,
Больше не сумуе,
Грошей у ней все полно
Пан ей всьо купуе.
Але слуга помалы
Сам доміркувался,
Же то пан ей дає грошы,
Бо в ней закохался.
Но боится на пана
Тото выкричати,
Бо пан може го зато
Зо двора прогнати.
Добрі было бы
Пані розказати,
Але не зна, як бы то
Тото распочати.
Тай взял мітлу в руки,
Так едного рана,
Близко панского покою
Замітати ганок.
И на право и на ліво
Мітлом вымахуе —
Так не добрі и так зле —
На голос диктуе.
Пані близко в поко
Слугы выслухала,
Отворила окно зарас
И ся го спытала:
Што таке ты повтаряш? —
Пані ся пытае:
“Так не добрі и так зле” —
Што то означае?
Я бы повіл тото пані,
Але я ся бою,
Бо як повім, страчу службу,
А не повім, не маю спокою.
Ты не бойся, а расповіч,
И не стратиш службу,
А як буде дашто добре —
Тя вынадгороджу.
И расповіл всьо пані,
Што пан вырабляе,
Што он його жену
Парасю кохае.
Пані хмурно посмотрила,
Но нич не сказала,
Зараз слугу зо собов
До покою взяла.

ПАВЛИК ДРОТАР В СУДІ

СУДЬЯ: Вы повідате, што по занятию вы сте дротар. Єднак под час ревизии при вас не найдено ани кусника дроту. Што вы на то?
ПАВЛИК: — Та оно так, пане судья. Даколи и телеграф не мог быти без дроту, а теперь єсть, то чом бы и дротар не мог быти без дроту?

Пана дома не было —
Десь пішол на коню,
Слуга занял його місце
У панском покою.
Пані пана одогнала
От Парасі скоро,
Сама собі зо слугом,
Пан не зна ничего.
Теперь слуга веселый,
Старунку не знае,
Паню любит — пані його —
Ище грошы дає.
И на право и на ліво
Мітлов вымахуе:
И так добрі, и так не зле —
Свище, приспівуе.

ЛЕМКО И ЦИГАН

Иде циган за дорогом,
Лемко луку косит,
Тай не сміло циган лемка
Закурити просит.
Ци не мате, пане-газдо,
Дашто закурити,
Я бы пристал аж и за то
Вам дакус косити.
Циган думат, што лемка
Он так вырыхтуе,
Як достане дугану,
Дальше повандруе.
Але лемко не с тых был —
Не дал ся здурити.
Подь гев, циган, кедь хочеш
За дуган косити.
А я піду домів
И выправю Ганю,
Жебы пішла до корчмы
Принести дугану.
Косит циган, уж полудне,
Лучы пригривают,
Иде газда и повідат —
Дугану не мают.
А бодай вас поразило,
А и вашу Ганю,
Накосился, натрапился —
Не достал дугану.
Шмарил косу до травы,
Дуже позлостился,
Потыркотал, вказал зубы
И дальше пустился.

Лемко Майнер (Петро Цирка).
Вилкес Барре, Па.

ЖАРТЫ ВАНЯ ПЕПЕРИЦІ

ЛЕМ БОГ ЗНАЕ

ГРИЦ: — Ваню, коли ми отдаш долг?
ВАНЬО: — Або я ворожка, то то лем Пан Бог знае.

В СУДІ

СУДЬЯ: — Ах, человек, ты засту?! Ты уж 35 літ отсиділ в арешті.
ЗЛОДИИ: — Та так, уж ся ми належит пенсия.

ХИТРЫЙ ЦИГАН

В давных часах в старом краю іхал собі газда фурком до Горлиц. На дорогі догнал корчмаря-жида из другого села так само на возику. Жид іхал дуже поволи, то газда пробовал обогнати його возик, но корчмарь не давал. Он все повернул возиком в тоту сторону, котром газда хотіл обїхати. Газда кричал “Гоп,гоп”, но то не помагало. Нарешті, сїзжаючи с одной горкы, газда розогнал коня и кричит: “Гоп,гоп.” Але и тут корчмарь загородил йому дорогу, так фурка газды ударила до возика корчмаря и зламала колесо.

Корчмарь подал справу до суду, так газда іде засмученный на росправу. Встрітил цигана и взял го на фуру подвезти. Циган пытатся, чого газда такой смутный. Газда расповіл свою справу, а циган говорит: “Як придете перед сендзю, нич не отвічайте, хоц бы жид говорил што хоче, то так выгрете справу”. Газда подумал, же то буде найлегче, бо и так не было добрый до бесіды, особенно перед панами.

На росправі в суді корчмарь оповідат широко, як то было, як он іхал собі спокойно, а тот газда так, як збуй, ударил несподівано до него фуром и наробил шкоды, мало што його самого и коня му не забил. А газда молчит. Судья выпытуеся його, ци то правда, што корчмарь говорил, но газда ани слова. Тогды судья каже, што тот человек глухий або німый, то не можна справы рішити, лем треба мати даякого свідка. Тут корчмарь не вытримал, лем гнівно показуе на газду и кричит:

- Пане сендзьо, оно не глухе, оно не німе, бо там на дорогі оно все кричало на мене: “Гоп,гоп!”

Судья зараз выкинул справу из суду и признал правду газдови. А газда вернулся втішний до дому и все оповідал потом, же цигане дуже мудры люде.

Карпаторусский Календар за 1955г.

В АРЕШТІ

Начальник арешту до новопри-
веденных арештантов:
— У нас таке правило, што каждый арештант мусит працювати отповідно до своего фаху. Звернувшись к єдному арештанту —
звідал:
— Який ваш фах?
— Я музыкант.
— Добри, будете дрова рїзати и воду носити.

ГІРКА СПІЛКА

Не тримай с панами спілки,
бо як твое задолге, то отріжут, а як закоротке, то натягнут.